

LIŠKA V JEZEVČÍM DOUPĚTI

IVO TOMÁŠEK

Setkali se u sochy Karla IV. na Křížovnickém náměstí. On fotila sochu otce vlasti, ozářenou zvláštním rozkladem slunečních paprsků, on lízal zmrzlinu a díval se na známé panorama Hradčan, přičemž pomalu pokračoval v chůzi k zábradlí nad Vltavou. Záhy stála vedle něho a snažila se milionkrát fotografovaný úkaz nad Vltavou fotografovat po milionté prvé, přičemž letmo sledovala jeho pohyb; on ho však nevnímal, nebo dělal, že nevnímá.

Nenechal se jejím zájmem vyrušovat; z kapsy vytáhl mobil a komusi volal. Zřejmě v neodkladné záležitosti, kterou si předtím odložil do nepatřičné přihrádky důležitosti. Když dohovořil, ona se k němu přiblížila: „Prosím vás, mohl byste mě vyfotit s Hradčany za zády?“

„Ale ano,“ odpověděl s mírnou, ale patrnou dávkou překvapení.

„Děkuji předem!“ Koketně sdělila dáma a opřela se o zábradlí, právě opuštěné jedním z cizinců.

„To budete mít super – mezinárodní fotku“ vysoukal ze sebe, při pohledu na Číňany, Korejce, Japonce, Rusy a severany, kteří stáli okolo.

„To dnes už přece patří neodmyslitelně k Praze, ne?“ A šibalsky se na něho usmála.

„Ano, už pár let“ pravil a ještě se pozeptal, jaké čudlíky se mají mačkat.

„Já vás taky vyfotím, co vy na to?“

Trochu víc koketérie, na můj vkus, ale má holka šmrnc, pomyslel si...

„No, hm, když myslíte... jakou to bude mít pro vás cenu?“

„Velkou – pro tento den ..., jako vzpomínku; třeba i na vás!“

„Vždyť ani nevíte, kdo jsem?“

„Třeba jo!“ „Když mně dáte mailovou adresu, budete mít fotku!“

„To se takhle seznamujete s každým madam?“

„S každým ne, jenom s vámi!“

„A proč, prosím vás?“

„Protože jste... jste mně sympatický! Jako člověk, i jako historik; a já začala historii studovat!“

?? Podíval se úkosem a trochu udiveně protáhl obočí...

„Tedy – jako autodidakt!“ Vyhrkla s mírnými, ale záhy zaplašeným ostychem.

„Jste přece – autorem knihy Hospodářský zázrak a pád rodu Smiřických? Ten rod mě docela zaujal!“

Mezi hovorem udělal pár fotek – momentky; aranžované fotky neměl rád.

„Mě též dámo, ale já do toho historikům jen fušuju!“

„Já vím, vy jste především právník, ale ta knížka se vám povedla.“ Přitom se koketně zavlnila, usmála se vícevýznamovým úsměvem, v němž původně zamýšlený erotický podtext se náhle stal jeho hlavní složkou.

„Smím vědět, čím vás Smiřičtí zaujali?“

„Takovou tou osudovostí; kdyby netrpěli rodovou nemocí, třeba dokonce by naše dějiny šly trochu jiným směrem – ne?! Já vím, na kdyby se nehraje...ale stejně to člověku přijde na mysl.

A co myslíte; je tady ještě něco ukryto z jejich pokladu?“

On se trochu pousmál „Tady? Pokud myslíte Čechy...možná... nějakou dobu část z jejich velkého jmění tady ukryta byla ...ale válka, chamtivost...myslím, že především Valdštejn věděl, kam hrábnout.“ A předal jí fotoaparát.

„Takže pane Hromádko, postavte se prosím vás tadyhle,... no trochu pootočte hlavu doleva – a netvařte se tak zarputile, máme přece krásný letní den! A já mám dnes narozeniny!“

„To vám blahopřeji a přeji hodně úspěšných let ve zdraví! A když vám to nebude proti mysli, zvu vás na oběd; je přece čas k jídlu!“ Pak se zarazil – ale nebylo už cesty zpátky...

„To ano, s díky přijímám pane Tomáši!“

Tak začala známost Tomáše Hromádky a ekonomky vzděláním a historičky z úleku Lenky Cvrčkové.

#

To teda byl den! Ne že špatný, to ani náhodou, ale co tak najednou se na mě ta holka nalepila? Snad ani kvůli ní neusnu!

Převaloval se na posteli, jako kdyby v ní měl blechy.

Na jedné straně potěšen jejím zájmem, na druhé straně znejistěn několika otazníky.

Nějak mně to neštимуje; Lenka tvrdí, že zná mého bratra, ale ten byl naposledy u babičky v Novém Hradci tak před patnácti, nebo sedmnácti lety! A vůbec si nejsme podobní; a navíc je o 8 let mladší...asi mladší než ona.

Tvrdí, že bydlela kousek od Petrofovy továrny...

Že má charisma, o tom není pochyb, ale proč si tenhle tyátr vymyslela?

Přiznala, že je rozvedená, bezdětná...samozřejmě - chlap byl úplný blbec.

Tedy zpočátku ne, to se choval bezvadně a byl prostě k sežrání a pak – asi tím okusováním, se z něho stala neschopná troska, navíc domýšlivá a úplně blbá. Ale určitě dost zazobaná – a to se taky počítá!

Bodejť by přiznala, co sama...nakonec ona nemusí, vypadá skvěle...ale zase to nikterak nerozmazávala, jen tak letmo konstatovala.

Zaměstnání pár vystřídala, ale to je dnes normální. Jak se dostala na ministerstvo – to z ní ale nevypadlo.

Těhle nabouchanejch feministek je všude plno; jenže ona se...oproti těm druhejm chová docela přirozeně...přirozeně? Docela vlezle – občas - ale s grácií...

Peníze ze mě nevyrazí, to jí je jasné, VIP nejsem - a kontakty? Ty si dokáže jak vidno zajistit sama, takže snad jediné, že by mě lákala do nějaké sekty...ale to by musela fungovat na bázi volné lásky...nebo snad kvůli stříšce nad hlavou?

Ale tu má...tuším, že říkala - v Karlíně?! Ale příliš se jí tam nelíbí...

To jediné snad by mohlo - s přimhouřením obou očí a otočením hlavy, připadat v úvahu. Pohořelec není zas tak blbá adresa, i když byt...spíš tak pro umělce...ale proč si vyhlédla zrovna mě? Je to sice lichotivé, jenže zůstává víc nejistot, zneklidňujících otázek, než jasných odpovědí!

Uvidíme.

Na ekonomce jsem nějaký čas učil – jenomže tam bylo a je studentů...!

No ano, jasně - ona není vůbec neznámá...přece v Národní galerii „V noci muzeí“!
U...jo, u „Simeona s Ježíškem! Prohodili jsme jen pár slov, nic víc.

A pár měsíců předtím na týdenním školení!

Ale proč až nyní...?

Při obědě jen tak letmo špitla něco o vile, kterou měla zdědit...asi tam, v Hradci – ale to není podstatné.

Prý ji někdo chce ošidit...já právník...že by kvůli tomu, ale to je blbost...

Ale přece jenom co kdyby...a usnul.

Zdalo se mu o cestě městem, v němž zabloudil. Druhý den měl přednášet na nějakém školení. Chtěl se vyspat, ale tam, kde měl zajištěný hotel, mu nabídli nevyhovující pokoj, v ostatních zařízeních narážel na neochotu, na samé výmluvy. Prostě nikde ho nechtěli...

Jezdil metrem a tramvají, pak mu došly jízdenky...

Na černo dokázal jet jen dvě stanice; po té první přišel revizor. Dostal pokutu a vyloučili ho z přepravy. Šel tedy pěšky – město jako ze škatulky, něco jako ultramoderně předělaný Beroun...sklo se kloubilo s ušlechtilými kovy...podle vstupu do náměstí byl skutečně v Berouně!

Zmateně bloudil městem...a vůbec - kde se tady vzalo metro?

Uspěl až v jednom penzionu – no byl to jen maskovaný bordel, ale přijali ho.

Bordel mamá ho uvedla do jakéhosi salónku (taková ta ušmudlaná čistota a výzdoba jako by se všechny barvy zbláznily).

Posaďte se, hned se vám budou slečny věnovat a uvedou vás do vašeho pokoje.

Slečny?! Přišlo jich pět a z toho dobře tři byly jako z Goyových Caprichos. O to víc neodbytné; čtvrtá si hrála na právě příchozí z kláštera – a pátá byla...byla Lenka.

Zavedly ho do jakési místnosti v podkroví; záhy Lenka všechny ženštiny vymanévrovala ze světnice a zůstala s ním sama.

Nikterak nespěchala, ale ruce měla docela šmejdivé. Za chvíli neměli skoro nic na sobě. Pak už vůbec nic, už...už, ale najednou cukla, hbitě se svezla z postele a utíkala chodbou, která spíš připomínala chodbu klášterní...vůbec ne bordelovou.

Chvíli běžel za ní, ale pak nějak špatně došlápl, ruplo mu v kotníku a honičku vzdal.

Vtom se k němu přivinul „jeden Goyův výtvar;“ malá tlustá, prsatá – náramně na ty dudy hrdá a vzala ho za přirození a táhla kamsi do kamrlíku. To tedy nebylo úplně nepříjemné...

Jen co ho tam dovlekla, už tam byla Lenka. Tlustou prsatici vyhnala, ale na Tomáše se tvářila jakoby nic a ujednávala si s ním rande u něho v bytě. Když ji k sobě vezme, že nechá tohohle řemesla.

On se jenom zmohl na spíše nevěřící hm a Lenka se nejistě ptala, co tím myslí.

Chvíli mlčel, snad přemýšlel a pak jí řekl: To máš jako kdyby vedoucí jezdec Tour de France řekl, že po skončení etapy už bude jezdit jen na dámském kole a to pouze do práce; a nikdy na závodní kolo už neusedne.

Co sem pleteš do našeho vztahu nějakou bláznivou cyklistiku, nato Lenka, ale pak už se Tomáš vzbudil...

Co to má znamenat? Co mně to má naznačovat?

Po práci na ni Tomáš chtěl čekat před ministerstvem financí, že ji doprovodí domů - ale ještě že jí předem zavolal!

Pracovala sice na onom ministerstvu, ale mimo hlavní budovu.

#

Sešli se Na Malostranském náměstí.

Zpočátku se dosti bránila doprovodu domů; oním obvyklým, „že nemá uklizeno,“ na což jí Tomáš odpověděl též obvyklým, že on jí to neuklidí a tak nakonec částečně veřejnou dopravou a částečně pěšky, dorazili do karlínského bytu.

Bydlela kousek od kostela sv.Cyrila a Metoděje. Když procházeli průjezdem, ukázala směrem do dvora „támhle mám aut'ák – aspoň něco po bejvalým zbylo.“

„Koukám, že to není žádný Trabant!“ Privil, aniž by se chtěl dále zabývat dopravním prostředkem; bylo jasné, že není za méně než ¾ milionu. O to víc ho překvapil interiér bytu.

Omšelý byt 1+ 2 se sociálním zařízením; především byl ohromený ohromným nepořádkem. Vše bez ladu a skladu.

Směsici všeho možného - včetně intimních věciček, které ledabyle odhrnul z pohovky - a sedl si - na rozbalené šitíčko...

Od vosy nebo včely je to horší – odbyl záležitost a po důkladnější prohlídce přesedl na bezpečnější místo.

Naštěstí Lenka neměla v ledničce takový bučus jako v bytě a téměř poslepu, protože stále sledovala Tomáše, vytáhla láhev bílého...pomalu se začal plnit sen...až na další osoby, které naštěstí do reality nedorazily ...

#

Dny a týdny běžely a oni spolu trávili čím dál víc času; na procházkách, vernisážích, koncertech a to už většinou zůstávala u něho na noc.

Noci plné smyslné poezie...

Při jednom odpočinku na cestě rájem přiznala, že „ho chtěla sbalit“ už při školení...ale musela kurz ukončit o dva dny dříve, kvůli úmrtí v rodině.

Prý ji bylo sympatické, jak fundovaně debatoval s lektorkou; předtím taky její známá prý o něm dost uznale hovořila.

„Byli jste přece kolegové...s Danou Jirákovou?“

„Byli“ a pro sebe s údivem; že právě ona by o mně mluvila nějak hezky?

U Karlova mostu to prý byla jen náhoda!? Na setkání v Národní galerii se nepamatovala!? Náhody? Asi jak pro koho – to ukáže čas.

Škoda, že už otec nežije, ke konci jeho života si začali rozumět...

#

Matka – když ji po měsíci navštívil - ještě než se přestrojil do domácího, se na něho dlouze podívala...

„Seš hochu dnes nějakej jinej...nejseš zamilovanej, nebo máš snad nějakej jinej problém?“

Moc mu do řeči nebylo, začal zeširoka, na přeskáčku...

„Hele Tome, – jak se jmenuje?“ Přerušila jeho neslaný, nemastný projev.

„Takže Lenka?!

Hezké jméno...po těch Denisách, Ditách, Erikách, Romanách...nebo jak se ty všechny tvoje předchozí holky jmenovaly; ale na jak dlouho?“

„To tedy nevím mami, třeba i na dlouho...“

„Ona to asi není jednoduchá bytost co? Něčím tě přitahuje a něčemu – možná varovnému, nemůžeš přijít na kloub!? Nebo se rozhodnout, jestli to – a v jaké podobě přijmeš, nebo se tomu budeš bránit?!

Mám pravdu Tome?“

„Jako vždycky mami“ odpověděl odevzdaně a docela rád, že už je to venku.

Po chvíli navázala: „A dál?“

„Co dál mami?“

„Příjmení!“

„Cvrčková!“

„A odkud je?“

„Z Hradce Králové.“

„Tam se narodila?“

„Ne, v Broumově.“

„A kolik jí je?“

„Třicet“

Matka se na chvíli zamyslela a pak myšlenku zaplašila trhnutím hlavy a trochu nejistým pohledem. Polkla naprázdno a vyslovila alespoň malinký souhlas: „To by bylo tak akorát – ale neříkej, že celou dobu čekala na tebe!? Kde jste se potkali?“

„U Karlova mostu – ale to je mámi jako výsledek, copak jsem něco provedl, nebo jsem nesvéprávný?! Ty už teď víš, že něco dělám blbě? Nebo, že by tady byla pobočka Delfi?“

„Ne, ale trochu se obávám, co teprve provedeš... jak se rozhodneš?!“ Jen tak, spíš jenom pro sebe procedila skrz zuby a přidala již nahlas „Určitě vyšla iniciativa od ní!“

„No teda mámi, to jsem snad takový ňouma?“

„To neříkám!“

„Ale rozvíjíš tady jakési pochybnosti, jakési proroctví, aniž bys věděla, o co...“

„Kdo víc by tě měl znát, než máma. Počítám, že tě sbalila ona – a vůbec... jasně, že nejsi žádný ňouma! Ale...“ dlouho mlčela. Mlčel i Tomáš; pak dodala:

„Na jednu stranu jsem ráda, že z tebe číší taková, jak bych to řekla - předzvěst jistoty – a taky férovosti. A na to ženský, zejména zklamaný, zabíraj; a to je ten problém hochu. Co bylo nevím, ale tuším to!“

Po chvíli dalšího rozmýšlení pokračovala:

„Nejsi ňouma ani sobec, ale takovej individualista! Což bylo daný tím, žes kolem sebe široko daleko neměl vrstevníky – něco je asi danýho i geneticky.“

„Ale mámi, vždyť kolem byli kluci – i holky!“

„Ano chlapče, ale kus cesty! Na sídlišti - ale hlavně, uvědom si, z jakých rodin! Nevím proč nám tenkrát přidělili tu vilu – široko daleko sice krásná příroda, ale předtím se muselo projít takovým sídlištěm – dělnický baráky z první republiky...“

Tatínek, podnikový ředitel a jeho syn by se měl kamarádit s dětmi otrapů, všelijakejch ženštin a nakonec i kriminálníků?

Mně nevadilo, že jejich tátové nechodí v oblecích a mámy v kostýmech – pokud by to byly řádné rodiny, tak bychom ti v kamarádšoftu nebránili, ale s takovými?!“

„Ale Petra, toho jste tam nechali chodit a to mu ještě nebylo ani sedm!“

„Sám víš, že nepouštěli... že tam utíkal z domu... nakonec zmizel i z republiky... ale to – aspoň si myslím, tě až tak nezbrzdilo...“

Musím uznat, že se dokážeš obětovat – ty jsi takový krizový manažer v záloze! A i tohle zklamaný ženský přitahuje!

Taky jsem hochu nikdy nepřišla na to, jak ty jsi dokázal dělat promyšleně a docela rychle praktické věci – a to hned napoprvé!

Akorát, že když už jsi poznal, jak se říká, co to žere, nebo že si s tím víš rady, tak už jsi to nepiloval, už ti to stačilo.

A pak tě předběhli jiní – někdy, občas.

Umíš naslouchat, posuzovat věci, rychle reagovat na změny, ale dlouhodobé plánování není tvou příliš silnou stránkou.

Hodně ti záleží, aby tě někdo ocenil... a když to vhodnou formou udělá...“

„To chceš mami naznačit, nebo říct, že mě někdo odtáhne na vařený nudli?“

„Jak kdy hochu – jasně, nesmí tě nějak primitivně oblbovat, ale diplomatickou lichotkou, uznáním, dobrým slovem... ženy asi pohlazením, pomazlením, řekni že ne, že tě takhle nikdo nedostane!? Tys byl vždycky mazlivej!“

„Jo, ženský jo, to máš mami pravdu!“

„Nejen u ženských – i chlapi si tě získají podobně; jaký jsi pašák... poplácáním po zádech, a tak.“

„Žes mně to mami neřekla už dřív!“

„Nějak nás minula příležitost a pak už jsi byl dospělý... to už se říká špatně!

Sice pozdě, ale je to lepší, než vůbec... to bych si vyčítala, kdybych ti to neřekla vůbec!“

Chvilku se beze slova hleděli do očí, potom se matka vzchopila: „Nejdříve si Tomáši zjisti, co to je za rodinu! Byl jsi už u nich?“

„Ne mami, ale co tě to všechno tak najednou napadlo?“

„Víš hochu... jsou věci mezi nebem a zemí...“ a odešla do kuchyně připravovat jídlo.

Syn pochopil, že dnes už zřejmě debata na toto téma skončila; a ten sen nebyl zas tak úplně „mimo mísu.“

#

Za tři měsíce nato, se Lenka k němu nastěhovala; zpočátku si ještě nechávala „zadní kolečka“ v podobě podnájmu v Karlíně, ale když už byla skoro ruka v rukávě? Co v rukávě, ona byla už všude, tak proč mít dvě domácnosti?

Oba to vzali jako jisté vyústění jejich dosavadního vztahu; plného užívání si a žádného plánování...

Tomova nejistota zesílila po diskuzi s matkou; jasně, máma se bojí, aby nenaletěl... Má pravdu, ale něco jiného je být prozíravý ve své profesi – což asi je; a něco jiného, když se člověk zamiluje, uvažoval. Tam to prostě nejde. Zamilování jsem stejně slepí jako spravedlnost.

Vše bylo ze začátku tak neskutečné, že se to vymykalo jakémukoli reálnému uvažování. Ani později se v úvahách nedostal o mnoho dál. Jak se těm úskalím vyhnout? Úskalím? A jsou to vůbec úskalí, nebo jenom moje liché obavy? Nedokázal si na to zcela odpovědět.

Partnerský vztah zatím funguje; ale to slovo funguje – to je jako hodnocení hospodářských výsledků, nebo stavu stroje! Ale snad existuje i jakýsi mechanismus ve vztazích?!

Zájmy máme společné, docela se shodneme, nebo nakonec v klidu dohodneme – a především, nám to jde pod peřinou. Jenomže zbytek života přece nebude stát na základech podpeřinových nápadů!

Dohodneme...když ona to tak zaobalí – vždyť já vlastně vyslovuji její myšlenky! Ne pořád, ale...dost často. Ona měla máma pravdu!

Pokud bychom se vzali, bylo by to její čtvrté příjmení.

Jako dítě svobodné matky se jmenovala Zuzánková, po adopci jedním z tátů Cvrčková, provdaná Bubeníčková, po rozvodu opět Cvrčková. Měla čtyři sourozence, od tří otců.

Tři provdané sestry; dvě již podruhé - a bratra, o němž příliš nehovořila. A pokud, tak jen, že má v životě smůlu; „blbě se oženil,“ manželka ho zatáhla do problémů, „pořád se po něm někdo vozí.“

Bratr podle ní sice nebyl nevinátko, ale také ne žádný grázl. Tak co teda je, nebo byl?! To by mě zajímalo, co to je za chasníka? Musí ji přece trknout, že si taky budu leccos ověřovat!?

Motanicí příjmeních zbytku rodiny je zbytečné se zabývat; eventuálně to časem přijde samo od sebe.

Občas - když byl mírně rozladěný, si v duchu přiznal, že se v Lenčině „duši“ nevyzná (na rozdíl od jejího, fitnesscentry propracovaného těla).

Lenka byla jak od Tiziana...jakže bylo to povídání? „Čím rezavější střecha, tím vlhčí sklep.“

Na jak dlouho náš společný?

#

V novém působišti se Lenka zabydlela dřív, než by člověk řekl „obuvník“. Tu a tam něco vylepšila, tu a tam pošťouchla Toma...

Její adaptační tempo mu imponovalo jen v některých jednotlivostech; určitě ne v onom „zběsilém“ vylepšování bytu.

Navíc iniciativa do očí bijící v kontrastu s „pořádkem a úpravou bytu“ v Karlíně.

A v její rodině, kam Tomáš už několikrát zavítal, to nebylo o moc lepší. Takže není divu; kde by to holka měla okoukat a naučit se!?

Faktem je, že co zbytku rodiny chybí na vzdělání, nebo společenském postavení, to jim bylo - i s našupem, dáno na sebevědomí.

Jak máma přijme Lenku?

Po její první návštěvě mu spadl kámen ze srdce; přijala - a docela vřele...

Pomalou se smiřoval s tím, že hnízdečko budou přebudovávat spolu a že to asi vyústí oním pověstným chomoutem.

Dosud vylepšování bytu nebylo příliš náročné, ale jaksi ihned viditelné. Tu něco vyměnit, upravit, ale postupně se množily drobné narážky na zastaralou vanu, dřezové baterie, kuchyňskou linku...také příčku by bylo potřeba posunout...

Vše probíhalo v době, v níž stavební spoření ještě bylo jedinečnou příležitostí, jak rozhojnit úspory – a přitom se nikterak úzkostlivě nesledovalo, jak s nimi bylo naloženo. A oba spořili...

Také oba měli další „stříšku nad hlavou“ – ovšem mimo Prahu - a z ní se jim stěhovat nechtělo. A ani ji prodat.

Lenka se navíc potýkala s „malým“ problémem, o němž byla přesvědčena, že ho vyřeší Tomáš.

Dosud totiž nebyly stanoveny vlastnické poměry k vile, získané v dědictvím. Jakási pochybná závěť prý existovala, ale zřejmě při té směsici genů v její rodině, není lehké určit komu to, či ono patří...

I když bylo jasné, že jediný, kdo může ostatní vyplatit, je pouze ona.

Ne nadarmo se říká, že „doma není nikdo prorokem“. Lékař, psycholog, ani právník nemají řešit problémy nikoho z rodiny.

Toho se Tom držel; jen výjimečně se ujímal posouzení jednotlivých kroků, dílčích částí postupu. Hodlal to dodržet i ve stávající situaci.

#

Část „stříškového problému“ náhle vyřešila přestavba domu na Pohořelci, s jehož majitelem Tomáš nebyl kamarád. Táhl se to od majitelova sporu s nájemníky (*ti spor v soudním řízení vyhráli – především díky Tomovi*).

Teď ale byl pan domácí na koni – mohl se nájemníků legálně zbavit – k přestavbě potřeboval uvolnit byty; a statický posudek tomu bezvadně nahrál.

Začali tedy s Lenkou uvažovat co dál...

To už spolu žili více jak rok; plný zábav, divadel, kin i koncertů, dovolených, doma, i v cizině...

Po hodech ovšem bývá...průjem, slušně vyjádřeno.

Tomovi ke koupi bytu nastřádané peníze nestačily, Lenka zřejmě měla našetřenou větší sumičku, o jejíž výši hovořila pouze v náznacích.

Ještě pořád to pro ni byl vztah, do něhož zatím bylo lépe investovat city, než peníze.

K řešení jejího problému s vilou se neměl, proč by ona měla sahat do svých „nedotknutelných zásob“!?

Jemu vrtaly hlavou její někdy až neskutečné kontrasty a náhlé obraty v myšlení, jednání...

A termín vystěhování se kvapem přibližoval...

Jakožto vedoucí právního úseku banky měl možnost získat bezúročnou půjčku + nějaké další výhody.

Ale byl tu jeden háček: Zaměstnavatel vyžadoval splnění jedné důležité podmínky.
Být ženatý.

#

Svatba byla střídma, pouze v kruhu rodinném.
Své „ano“ si řekli v Přistoupimi, kde byl Tomášův spolužák starostou.
Svědky byli Tomášův kamarád z dětství a Lenčina spolužačka z gymnázia.

Matky se při představování chovaly společensky, ale Tomášovi neušlo, že se možná neviděly poprvé, že „už mezi nimi něco bylo.“
Jsou to jen mžiky mimiky, pohledů; cosi mezi nimi viselo jako cár pozůstalosti.
Ale proč mi máma nic neřekla, určitě se znají; drží odstup, přestože si tykají. A tykačka nevznikne najednou, při podání ruky; jenom proto, že se stanou příbuznými – anebo ano?

Dnes už jen málo lidí pochybuje o vhodnosti předmanželské smlouvy.
Z hlediska citů je to kapánek vedle; ale když si „bere zavedená firma zavedenou firmu“, nebo jak se dříve říkalo „statek si bere mlejn“ a v obou jsou investice finanční, hmotné, i nehmotné, jinak asi nelze.
A nemusí to být ani zavedená firma, stačí zděděná nemovitost!

Co potom, když city vyčpí a náhle se změní – třeba i v nenávist?
Pokud funguje „můžem hned,“ tak se ani nikomu příliš nechce vrtat do problémů, které ještě nenastaly, uvažoval Tomáš.
O to víc bylo prozíravé smlouvu prosadit, i když musel překonat značný Lenčin odpor a nevoli její rodiny.

V našem případě se ekonomika propletla s paragrafy a to tak, že luxusní byt za 4,5 milionu v Modřanech byl napsán na Tomáše, protože on obdržel onu půjčku.
A k tomu vlastnil již tři roky vilku od strýce, otcova bratra, který neměl potomky.
Zpočátku Lenka tento stav vnímala jako jednoznačnou danost, i když jí oprávněně vrtalo hlavou, že se kvůli půjčce musel Tomáš oženit...

Po svatbě se byt pomalu zaplňovat nábytkem a na řadu přišly dennodenní záležitosti.
Čas je milosrdný, ale občas i neúprosný.

Kumulace Tomášova majetku jí začala čím dál tím vadit; jako manželka má de facto nárok rozhodovat jen o vlastní, zděděné vilce...

To, co svatební mumraj utlumil, se znovu začalo honit Lenčinou hlavou.

Pár měsíců po svatbě se Tomáš – snad opravdu náhodou, dověděl o Lenčině dosti masivní finanční výpomoci rodině, neboť její matinka se za celý život nedokázala vypořádat s faktem, že výdaj nemůže být trvale vyšší, než příjem. U státu, jak víme z EU, to snad i jde, ale v rodině nikoli. A tohle hospodaření od ní okoukali – snad všichni - mimo Lenky.

Tchyně sice s penězi nevycházela, byla nepořádná, ale docela dobře vařila a především - žádnou zábavu nezkazila.

Pokud Lenka dotovala matku a některé sourozence v době, kdy s Tomášem žili „jen tak“, byla to především její věc.

Jenomže ona tyto „transakce“ tajila i po sňatku.

Hloupé na tom bylo, že když „už to prasklo,“ Lenka celou věc bagatelizovala a stále tvrdila, že se jedná o půjčky, i když i obecnímu blbovi by bylo jasné, že onen penězovod je „pouze jednosměrný.“

A její bratříček? Skutečně nebyl žádné nevinátko. Dostal 8,5 roku za spoluúčast na vydírání a několika krádežích. Tři roky měl již za sebou.

Seděl podruhé; jinak reálně uvažující Lenka ho stále omlouvala a věřila, že po výkonu trestu „bude sekat latinu.“

Jezdila za ním do kriminálu na návštěvy, což Tomáš odmítl.

Ale k její rodině jezdil - i docela rád; do doby, než se vrátil bratříček z basy. Typický muk! Mluvou, chováním, vizáží.

Ale to Lenka neviděla; omlouvala ho, dokonce ho zapojila do záchrany své vilky, která už ji nějaký čas patřila; poté, co vyplatila oprávněné osoby.

Nemovitosti ale „odcházela“ střecha. Bratříček, jako vyučený tesař by mohl...

Mohl by, pokud by se mu chtělo; takto se tam spíše flákal ke stravě a koukal, co by z baráku odnesl a následně zpeněžil...

Tomášovi lezlo na nervy Lenčino stálé opěvování vlastní rodiny; zejména, když mu rodinka občas dávala najevo, že teprve Lenka dodala jeho životu šmrnc.

Její rodina!

Všichni byli nadaní – na všechno, nebo téměř na všechno. Ale nikdy nikdo z nich – kromě Lenky, nijak zvlášť nezazářil.

A matinka? To nemá smysl ani rozpitvávat; Sice srandičky, to jo, ale nebylo oboru, který by snad nezvládla – tedy, pokud by chtěla, nebo pokud by jí v tom nezabránily vnější okolnosti.

Nutno objektivně dodat, že to zmiňovala jen občas; zato Lenka o rodině básnila dost často.

Ono to tak bývá; zanedbávané děti nejkrásněji hovoří o svých rodičích a o životě doma – tak, jak si to vysnily, ne jaká je realita.

Když Lenka masírovala tou svou rodinou Tomáše čím dál častěji, pohár trpělivosti se rychle naplňoval.

Možná navenek to vypadalo, že s rodinou splynul, Lenka si jen nevšimla vnitřního chvění sopky před erupcí.

Až jednou; když skápla poslední kapka. To už nevydržel; zadíval se do Lenčiných jiskrných očí a značně se přemáhaje, pomalu, v klidu jí řekl, co už dávno měl na srdci: „Víš, já nedávno četl a bylo to docela trefné... a znělo to takhle nějak.“

Chtěla mu skočit do řeči, ale on pokračoval: „nech mě domluvit... bylo to o tom, co bych, kdybych.

Kdybych chtěl, tak jsem moh bejt ve fotbalový reprezentaci, nebo akademickým malířem. Ale já na to dlabal; mně stačilo kopat okresní přebor a štětka jako štětka!

Jako malíř pokojů mám stálý zakázky – a obrazy? Ty sou dnes vesměs stejně neprodejny.“

„Cos tím chtěl...?“

„Když na hrozny nedosáhnu, řeknu, že jsou kyselé...“

„To znám,“ odsekla Lenka; tenkrát se jí to docela dost dotklo. Ona „štětka“ přece jenom asociuje i cosi jiného, než jenom nástroj malíře.

„Můžem hned“ nebo „mužem hned“ – sice pomalu, ale jistě, se přeměňovalo v „zejtra je den taky...“ a nejen po této debatě, ale hlavně, - Tomáš se Lenčině rodině vzdaloval, protože se nemínila vzdát rčení : „Co rodina činí, dobře činí.“

Tomáš to dlouho přecházel jakýmsi mírně křečovitým humorem, nějakou úsměvnou povídkou.

Pro Lenku se „ten nepoměr“ stával mûrou. Poté, co se onen slovní rituál opakoval čím dál častěji, Tomáš vytáhl znění předmanželské smlouvy.

Tam to byla dáno jasně.

To se Lenka „naštvala“ ještě víc... ale zanedlouho přes zvětšující se podíl pauz v podpeřinových hrátkách, konečně otěhotněla a „můry na čas zalezly“ - bylo potřeba řešit „nové výzvy.“

#

Čas běžel dál...

Tomášovi se přitom - tak nějak samy od sebe, dávaly dohromady situační střípky, sesbírané během pětileté známosti.

Lenka si z hlediska rodinné situace odmalička nemohla dovolit odmítat nabídky, které byly dobře míněny, ale momentálně, nebo třeba vůbec, se nehodily; věci musela řešit diplomatically. Souhlasit a pak se nějak vyvléknout.

Nelze říct, že by lhala, spíše se dokáže vyhnout nepříjemnostem.

Vstřícná – někdy jako matka Tereza; určitě ne vždy nezištně, ale snad ani plánovaně zištně.

Když je opravdu někdo v tísní, pomůže; bez zbytečných řečí, to je fakt.

Ale někde v podvědomí má vše uloženo a jakmile je příležitost ke zužitkování, ve správný čas s tím vyrukuje; diplomatically, takže to tolik nebije do očí.

Dokáže se leckam vetřít, slibem potěší nejméně dvakrát; ale klidně i vícekrát, než se konečně rozhodne k realizaci. Nezasvěcený má optický dojem, že bude plnit těch slibů několik.

Neúspěch ji nedeprimuje, nevyčítá nic sobě, ani druhým.

Ale stejně je v ní cosi plebejského, co mě na ni přitahuje, snaží se Tomáš přijít na kloub myšlení a jednání zákonité manželky.

A v posledních pár měsících se nějak víc změnila; je jakási ostražitější, víc se kontroluje, do noci něco dělá na PC.

Že by ji zaměstnávala ekonomická rozvaha, na které pracuje se svou skupinou, nebo v tom je ještě něco jiného?

Rekonstrukce, případně rozšiřování obou jaderných elektráren není jednoduchá záležitost, ale s tou její pracovní vytížeností se jejich životem začínají proplétat podivní lidé... jakoby by... snad nás nesledují?

Na ksichty mám pamatovák, že by to bylo kvůli mně!? Asi těžko!

Sice to nedělají tak blbě, jak se prezentuje sledování v béčkových filmech, ale zas takoví profici to nejsou. Někdy to vypadá, jakoby se snažili nás spíš znervózňovat, než sledovat.

A proč už jsem tohle neřešil s Milanem – třeba po některé z našich čtvrtěčních povídaní? Má noblesní bezpečnostní agenturu...! BBP 21; Bezpečnost bydlení a podnikání v jednadvacátém století...

Jsou sice spíš pro instalace bezpečnostní techniky, ale Milan je bývalý policajt, určitě se vyzná!

Vlastně bychom se s Lenkou mohli docela pohodově doplňovat; kdyby – jo, pokud by se nehonila tak za majetkem.

Charisma má, dokáže strhnout druhé k něčemu, pro co se sama nadchne. Tak tohle mi chybí...

Já se tak hned nenadchnu, ale zas tak rychle neměním názory, nebo nemizím z placu...

„Víš, ty můj plyšáčku, co kdybychom koupili tohle, to by se hodilo támhle, udělali to či ono...“ a já vůl to ještě vyšprajcuju dál, nebo vejš, nebo – no prostě – je to třeba nakonec funkčnější, hezčí, ale taky náročnější na peníze. To především, ale i na čas, řemeslnickou zručnost.

Ledacos umím, udělám sám...ale mohl bych se věnovat něčemu jinému...Ferda mravenec, práce všeho druhu...

Navenek holka působí dojmem skromné, nenáročné, – jo, okázalá skromnost se tomu říká...

Já, když pro někoho „bližního“ něco udělám, dělám to levně, nebo zadarmo, protože pro kamarády se to tak dělá. A už to tomu bližnímu, nepředhazuju, ani o tom nepovídám druhým.

Ale když něco potřebuji já od kamaráda, třeba zrovna toho, kterému jsem nezištně pomohl, abych se ho doprošoval a nakonec zaplatím skoro, nebo úplně tolik, co ti ostatní.

Takže vlastně to není žádní kamarád, ale vychcánek a já jsem vůl.

Tak tohle musí skončit!

A Lenčina rodina? Všeho, co je od nich si cení, ale práci, nebo jakýkoli vklad druhého je pro ně samozřejmostí!

Máma měla pravdu, tedy spíš správný tuchy...Lenčina rodina – okoukali to dobře.

Dnes vůbec každý dělá, jako by byl něco lepšího, než ve skutečnosti je...

Prodavač dělá, jako že tam je vedoucím a u pultu je jakýmsi omylem, úředník se tváří jako šéf odboru...tak tohle Mařena a ten její spolek nacvičili víc než dobře...

Foukat do ty své polívčičky si nenechám; zkrátka, nějak to musím všechno přehodnotit. Lenka přehodnocovala za pochodu...já si to jen připustil, ale nekonal...
S mojí mámou to Lenka zvládla na jedničku; nakonec se mi zdá, že se pomalu, ale jistě, stávám u mámy až ten druhý...ale je možné, že to je jen v souvislosti s narozením vnoučka.

Ať tak či onak, bude to chtít „otočit kormidlem.“

Jinak bych za chvíli skončil jako ti troubové v celé řadě filmů – jako dekorace k milostpaní!

#

Lenka zůstala dva roky s malým doma a potom rok pracovala na zkrácený úvazek na jiném úseku a když Tomášovi byly tři roky, šel do školky a Lenka se vrátila na původní místo ekonomické analytičky; za dalších pár měsíců vedla oddělení.

Během této doby to u Hromádkových bylo jako na houpačce. Jednou nahoře, podruhé dole, občas oblačno..., ale už spíše ze zvyku a z povinnosti k malému, navenek působili jako poklidná domácnost.

Po téměř roce ve funkci šéfové oddělení, se vytrasila s tím, že je členkou komise, která má prověřit hospodaření našich dvou jaderných elektráren.

Po Tomášových opětovných dotazech pouze sdělila, že „je to asi na měsíc“.

A že by Tomáška dala na ten měsíc ke své mamince, odkud by si ho vyzvedávala domů ve dnech volna.

S tím Tomáš pochopitelně nesouhlasil.

Co ho ale nejvíc zaskočilo, bylo Lenčino vyjádření „ty máš ty své nemovitosti a kamarády, já zase synka...“

„Kamarády - scházíme se každý čtvrtek už roky od doby, kdy ty jsi ještě studovala! Já ti taky nevyčítám tvý kamarádky a čas strávenej s nima!“

„Tos teď udělal a vůbec chod' si dál za těma kamarádíčkama a já klukovi zařídím pořádnou výchovu!“

„To jako že u mý mámy by ji nedostal, žejo, u vás se toho určitě přiučí!“

#

Tak to bude na měsíc, ale teď má jet Lenka na týdenní školení do Luhačovic a kluka chce dát – jak jinak, tchyni!!

Nezbylo mu, než s manželčíným plánem seznámit matku.

Ta se najednou rozparádila. Takovou ji viděl jen dvakrát v dětství, když dostal třídní důtku a když se v patnácti opil.

„Tys tam nikdy nekoukal po tom jejím hospodaření?! Nikdy nic neměli, vydělat neuměj, ale rozhazovat peníze, to zvládají všichni na jedničku! A to by chtěli vychovávat vnuka v tomhle jejich stylu?“

„Já jsem si mamí říkal, že jste se asi někdy dříve viděly; jednou jsi mně to asi chtěla říct, ale nakonec jsi rozhovor přerušila a když jsem se tě asi po svatbě ptal, vůbec jsi mi neodpověděla. Což teda zrovna není košer – klidně jsi mohla říci - nechci o tom mluvit - a já bych nenaléhal...“

„No tak už je čas, abych ti to sladký tajemství sdělila!“

„Tvoje prabába a moje babička byla sestrou Lenčiny prababičky.

Ta si vzala Němce ze Sudet a za II.světové války se celá rodina přihlásila k Němcům. Měli tři kluky, kteří všichni padli na východní frontě a dceru, která se tahala s Němcema.“

„Bodejť ne mamí, když se k Němcům přihlásili!“

„No a z těch jejich sexuálních eskapád vznikla máma tvý Lenky, tvoje tchyně! A ta jako by svý mámě z oka vypadla; říkalo se, že ona ne s každým, jenom s těma, co si řekli...jo, do takový rodiny ses hochu dostal!“

„A proč jsi mi to mamí neřekla hned? Tos mi to nemohla říct před svatbou?“

Matka se na něho shovívavě podívala; nějak tak, jak se díváme třeba na mentálně retardované - zkrátka na ty, co jsou „mimo mísu.“

„A ty bys na to dal jo? Ve chvíli, kdys byl zamilovanej...?“

Leccos jsem ti naznačila...ale asi ne moc jasně a měla jsem možná...asi jsem fakt měla to říct natvrdo a nečekat, až se dovtípíš!

Ona je taky jedna věc vědět, nebo slyšet od druhých a já, když si nejsem zcela jistá, tak raději mlčím. Jenže řada těch informací – nebo drbů se potvrdila až později. No a pak už k

tomu nebyla správná situace, ani správný čas! Je ale pravda, že na „možná“ se nehraje! Zejména, když máš Amorův šíp zabodnutý...!?”

„Jo, já asi vím kde!“

„Víš, já jsem si říkala, Lenka je vzdělaná, třeba bude jiná než její máma a bába – a nechtěla jsem jí křivdit – byla mně od začátku – i když jste tu všehovšudy byli třikrát...

??

no tak čtyřikrát před svatbou - mně byla opravdu sympatická!“

„Ani dnes si nemyslím, že by Lenka byla po mámě zahejbavá, nemám důvod si to myslet, ale té plebejskosti, jak ty říkáš, té se nezbavila, respektive, ji pořádný kus podělila – a odkoukala...ono toho bylo během jejího života doma k vidění a slyšení!“

„A co bylo po válce s Lenčinou prabábou a bábou?“

„Prabábu s pradědou odsunuli...

A bába se po válce vydala osidlovat opuštěné pohraničí, nejdříve snad někde na Plzeňsku, potom na Broumovsku, kde se prý politicky angažovala; co vím určitě, že při agitacích při znárodňování... a taky se tam někde vdala, což jí nebránilo v nezřízeném životě...

Měla co nabídnout tehdejšímu „předvoji“ - a soudruzi zase podrželi ji.“

„Jenže čeho je moc, toho je příliš a tak ji – jak to bejvá, potrestali tím, že „ji vyhodili“ do Hradce.

Pak snad dělala na krajský správě u policajtů, tenkrát SNB, ale nakonec ji po roce 68 stejně vylili – nevím, jestli pro ten její nezřízený život, nebo se znemožnila politicky.

A s tvou tchyní jsme se poznaly jako holky.

Každá jsme sice byly u své babičky, ale ve stejném městě – v Hradci. Ona naproti Petrofově továrně na piána já na Plachtě, kousek od rybníka, však víš.

To ostatní znáš – já po svatbě jsem odešla z Jičína a i pak následovala tvého otce tam, kde právě pracoval, až jsme zakotvili zase v tomhle kraji. Ty ses narodil už v době, kdy jsme se takzvaně usadili.“

„My jsme se s Mařenou – tedy Lenčinou mámou neviděly už nákejch skoro pětadvacet let- myslím, že naposledy to bylo, když měla první dvě holky...to chtěla půjčit – už nevím jestli padesát, nebo šedesát tisíc na opravu baráku.

Nějak se mně do toho nechtělo, my měli našetřeno na auto. Jenže ona to vůbec nebrala v úvahu, hned neomaleně, že jsme zazobaný, nepřející, že peněz máme dost... a tak jsme měli dost i jí...jasně, nepůjčili jsme.“

„A myslíš mami, že to Lenka ví?“

„Určitě! Tu odmítnutou půjčku si Mařena nenechala pro sebe, na to dám hlavu na špalek!“

„No a teď má jet Lenka na nějaké týdenní školení do Luhačovic a kluka chce dát mámě?“

„Určitě ti synku pomohu s Tomáškem, ale musíme se přece jenom s Mařenou dohodnout!“

Nemuseli.

Tchyně si těsně před eventuálním hlídáním malého Tomáše - k údivu všech okolo, sehnala jakéhosi štramáka.

Automechanik – soukromník měl slušný příjem, nějaké nemovitosti získal v restituci...

Marie byla docela pohledná; plnoštíhlá, na pět dětí nevypadala...určitě ale si štramáka přivedla domů po super gruntovním generálním úklidu...

Štramákovi šly kšefty velice dobře – jenže co s penězi, když si je nemá s kým užít?

Bezdětný vdovec; i když snad dvě děti měli, jedno zemřelo po porodu a druhé při dopravní nehodě.

Smutný příběh, který mohou vylepšit jen zážitky s nějakou pohodovou osobou...

I když je člověku přes padesát, ještě není odepsaný a oni dva byli od sebe dva roky.

Současné Mariino hlídání nepřipadalo v úvahu; mladí, nebo staří, začátky jsou cukrovací.

A kdo má peníze, určuje si...

Štramák neměl velké nároky – jenom nechtěl mít doma děti, zejména malé, aby mu nepřipomínaly ty jeho...ani teď, ani potom.

Což Mařena celkem rychle akceptovala, neboť taková partie se přece nesmí pustit!

#

Ty podivné osoby kolem baráku, u pracoviště - Tomáše znejistovaly.

„Kdo, nebo z jaké organizace?“

Když už i sousedům to bylo divné; nedávno mu řekli, že se kdosi na ně vyptával. Když se prý zvědavců zeptali na příčinu zájmu, odporoučeli se...

Informaci zpočátku nevěnoval přílišnou pozornost, ale později, když určité lidi viděl za den několikrát; cestou „do i z“ práce a pak i okolo domu – a přitom tam ty osoby tam nebydly, ani k nikomu nešly...

Znejistěl.

Lenka se nezmínila, že by ji něco znepokojovalo, tak mlčel a přemýšlel.

Uvažoval, jestli není přehnaně podezřívavý, nebo snad i paranoidní – jenomže paranoidní lidé si to neuvědomují, naopak si myslí, že ti okolo jsou mimo.

O svém duševním stavu se přesvědčil, když jednou ráno, při Lenčině odjezdu z domu, se náhle jakýsi chlapík „odlepil“ od keře, za nímž byl schovaný, doklusal ke svému vozu a jel za ní.

Pomohl neuklizený dalekohled, pohozený na pohovce po posledním výletu na Sedlčansko. Poznávací značku mám; sice nevím, zda je pravá, ale za zeptání nic nedám. Obrátím se na Milana. Třeba ta jeho bezpečnostní agentura něco vypátrá.

Konečně já už jsem mu z kamarádství taky párkrát pomohl. Jestli ale i on bude patřit mezi ty nevděčníky, pak už důvěrou v kamarády budu mít dost nalomenou.

Paranoidní nejsem, zaplat' pámbů - ale tenhle tyátr; je kvůli mně, nebo Lence? Nebo oběma?

Uklidnění stran duševního zdraví ale vyvolalo jiný neklid; chtějí nás vyloupit, nebo snad zabít, proč tohle všechno?

S Milanem se sešli hned odpoledne v laskavé, diskrétní náruči modřanské cukrárny „U školy.“

Milan už seděl v pološeru místnosti, u stolku pro tři, odkud bylo dobře vidět na ulici, ale z ulice, pokud by je někdo chtěl pozorovat, musel by „nalepit nos na sklo.“

Tomáš se rozpovídal, Milan pozorně poslouchal.

K věci se nehodlal vyjadřovat dříve, dokud si vše alespoň zčásti neprověří.

Za deset dnů volal, že se sejdou na stejném místě po 16. hodině.

Tomáš se mírně opozdil, tramvaje půl hodiny nejezdily – asi zase dopravní zácpa...

„Nic moc ti zatím nemohu říct, hlavně ne zdroje informací, což ti je jasné. Jenom na začátek – paranoidní nejsi, ba naopak, jsi dobrý pozorovatel,“ začal Milan.

„Máš pravdu Tome, něco se děje; nedivím se, že manželka s tebou doma o práci nehovoří. Má k dispozici docela třaskavý materiál, i když jen v papírové podobě. Možné je, že zatím sledování nezjistila. Jedná se zřejmě o dvě služby, z nichž jedna, tu co jsi zachytil, je evidentně méně profesionální; zaměřuje se především na ostrahu objektů.

Říkals, že se žena doma zavírá do své pracovničky, kterou má vedle pokoje a že něco píše na PC...“

„Nevíš, alespoň rámcově, o co jde, nebo mi řekni, co ty si myslíš o celé záležitosti?“

„To nevím, jen mně ohlásila, že má jet v pondělí příští týden na sedmidenní školení v Luhačovicích a tak bychom...“

„Mohli...hele, předpokládám, že doma má svůj notebook a v práci taky svůj; ten pracovní „notes“ nosí někdy domů?“

„Velmi zřídka, ale na různá školení ho vozila...“

„No, s tím z práce můžeme počkat...“ spíše pro sebe soukal Milan slova a ve stejném rytmu pokračoval: „Musíme mít jistotu, že je na místě. To se dá zařídit.

Já bych Tome, když dovolíš, prověřil tvůj byt na štěnice, během toho bychom se mohli kouknout, kde eventuálně má zašité nějaké věci...“

„Jo a přijedeme jako řemeslníci; jdeme vyřídit tvou reklamaci topení a električky!“

„Klidně to obraťte vzhůru nohama, jen když se konečně něco dozvím...“

„Ještě něco, příští schůzka bude zase jinde.“

???

„Už chvíli pozoruji, že tu kolem čmolouhá nějaký strejc. Dovolíš, já si jen brnknu někde vedle...“a odešel do zahradní části ve dvoře, kde právě nikdo nebyl.

Potom se vrátil ke stolu, „během pár minut se budu muset vytratit. Ti šmejdilové mě tady nemusí vidět. Zřejmě tě Tome sledovali až sem...tys mně volal z domu?“

Tom přikývl...

„Tak to tam u Tebe budeme muset projít důkladně...“

„Počítám, že je tady v okolí kromě toho obejdy i ještě někdo jiný, kluci to nejdřív omrknou a pak vyčistí – tedy vymanévrují je někam jinam. Škoda, že se odtud nedá zdrhnout zadem...až bude klid, tak mně pípnu...“

Tomáš čas nesledoval, ale odhadoval, že za víc jak půlhodinu náhlé pípnutí zvedlo Milana ze židle.

„Tak čau, když tak si brkneme!“ Milan jakoby ležérně, ve skutečnosti dosti rychle mizel ve dveřích cukrárny.

Za chvíli bylo vidět chlapíka, jak nervózně přešlapuje u okna a kouká do cukrárny.

Tomáš ho zachytil jen letmo; pomalu dojídal zákusek a dopíjel kávu. Potom si odskočil na WC a záhy vykročil na ulici.

Kupodivu přešlapující obejda v okolí nebyl; jen nápadně ožili dva jiní chlapíci před blízkou hospodou.

Namířil proto své kroky směrem k náměstí, přešel šikmo křižovatku; tady to bude přehlednější a jistější.

Bylo, ale jen na konec ulice, resp. spíše na začátek náměstí.

Mezi posledním domem a transformační stanicí, se objevili dva bezdomovci. Připojili se k Tomášovi a žádali ho o cigaretu...nekouříte, tam nám dejte nějakou korunu na tabáček, pomalu docházelo k fyzickému kontaktu – tahání za rukáv...

Pepřový sprej jednoho z nich umravnil hned a ránu od druhého zachytil nenápadný mladík, který postavou spíš připomínal školáka – kde se vzal, tu se vzal, ale uměl!

Záhy byl agresor zpacifikován a prošacován, v čemž mu pomohl právě přisedší kolega. Tomu onen borec předal peněženku, zřejmě i s doklady. To další už bylo v režii právě přisedšího.

Druhý „bezdomovec“ někam zmizel.

„Je vám něco pane?“ Zeptal se „zachránce“ Tomáše, poté co prohlédl doklady zadrženého chlápka, kterého popadl nějakým chvatem a odtáhl kousek vedle; cosi mu povídal, chlápek odpovídal stručně, nebo jen kýval hlavou. Pak byl propuštěn.

Když se vracel, Tomáš konečně odpověděl.

„Díky pane, nic mi není! Proč jste ho pustil?“ Ale v duchu si už odpověděl, že tímhle pokusem se naše policie zabývat nebude.

„Protože je to taky očko a myslím, že vás už nechá na pokoji!“

„Jsme z BBP 21 a odvezeme vás domů!“ a předložil průkaz.

Tomášův nečekaný doprovod chvíli mlčel. Do doby, než se ozval Milan a cosi jim sděloval tou jejich hantýrkou.

Když skončil, otočil se na Tomáše onen druhý muž: „Teď to asi bude načas dobré, ale jen s touhle agenturou; co ta druhá, nevíme. Lepší bude, když nikam nebudete vycházet sami; vy – i vaše paní; když už, tak raději spolu.“

Manželku, pokud to nebude nezbytně nutné, nemusíte s dnešním problémem seznamovat; v nejnutnějším případě jen rámcově – že nějaká pobudová ...o nás vůbec nehovořte!“

„Doma mluvíte jen o běžných záležitostech; pokud najdete nějakou neznámou věcičku, vezměte ji a schovejte někde doma; nás volejte odněkud mimo byt i dům!

Vůbec - pokud něco podezřelého najdete, dělejte, jakoby jste to neviděl a pokračujte v hovoru, nebo v mlčení. Žádný údiv!“

A spojte se s námi – do telefonu se jen představte příjmením a ukončete hovor! My se hned s vámi nějak budeme kontaktovat.“

Zanedlouho byli u jeho bydliště. Agenti nic podezřelého nespátřili, nicméně jej doprovodili do bytu a počkali, až se ujistí, že je vše v pořádku.

Lenka doma nebyla, přišla, jakmile auto odjelo.

„To tě hodil domů někdo z práce?“

„Jo, oni jeli skoro okolo, tak mě vzali s sebou.“

Asi se jí to nezdálo, ale nedávala to najevo.

#

Týden utekl jako voda v nedaleké Vltavě.

Lenka se spakovala a nechala se Tomášem odvést na Malostranské náměstí, kde měli sraz účastníci školení. Cestou dopravili synka do mateřské školy. Když se po jeho předání vraceli k autu, Lenka si povzdechla: „Myslela jsem, že některá ze sester si kluka na ten krátký čas vezme; a ony daly najevo, že mají svých dost. Tedy kromě Jiřiny, její děti mají příušnice, to je něco jiného. Jen je otázka, co by řekla, kdyby je neměly.“

Rozloučili se s tím, že Tomáš nebude čekat až žena nastoupí do autobusu; mají ráno poradu a ještě si něco musí připravit.

Ujistil ji, že matka skutečně přijede, dnes musí k lékaři, u kterého je objednaná dva měsíce a že dnes všechno zvládne sám. Z auta prozvonil Milana.

V práci si vzal 1 den volna - ze tří možných v roce, které mají zaměstnanci jako bonus na vyřešení neodkladných záležitostí.

V Luhačovicích je oběd stanovený na dvanáctou, prezentace bude nejméně o hodinu dříve.

Ve 12.05 přijelo auto a začal koncert pro profesionály.

Z kufříků vytáhli všelijaké přístroje a povídali jakoby byli řemeslníci, odstraňující reklamované závady.

Milan se zeptal, jak to topí v manželčině pracovně a Tomáš mu hned otevřel dveře.

Ajt'ák prohlédl počítač, připojení... a během rozhovoru o změně radiátorů a pak o autech, nezapomněl, ani se lehce zmínit o fotbale, pak počítač sbalil.

Tomáš ukázal na dvě flešky a dal najevo, že v šuplatech...

„Honzo, pojď se kouknout, tady bude asi ta vzduchová kapsa a musíme ten stůl odsunout...“

Ze sousední místnosti přišel chlapík s nádobíčkem.

Netrvalo to ani půl minuty a šuplata byla k dispozici. Cédéčka, flešky, nějaká farmaka, všelijaké brožovaná ekonomická odborná literatura. Samozřejmě se prohlédlo kde co, ale kromě „štěnic“ jinde nic závadného nebylo.

Jednu „štěnicí“ zaměřili v kuchyňském lustru, další byla v ložnici a poslední v obývací; takto se to dalo očekávat.

Agenti „divadelní představení“ zvládli na jedničku; rychle sbalili věci a odjeli i s Tomášem na své pracoviště.

Tam své „úlovky“ rozbalili.

„Znáš přístupové heslo Tome?“ Zeptal se Milan, než ajt'ák vše nainstaloval.

„Jednou jsem náhodou kouknul na její prsty, ona píše rychle – tuším že Navarov, nebo tak něco, určitě to začínalo Na a končilo ov. Taky souvisí se Smiřickými...“

?? Milan se tázavě podíval, ale do chystané otázky mu vskočil ajt'ák.

„To je nějaký hrad ve Východních Čechách ne?“

„Ne v severních! Odpověděli Tomáš s Milanem současně“

Po chvíli soustředění na další kroky konstatoval: „Aspoň něco, jo, máte pravdu, je to tak!“

„Má to dobře zařízený, ale historie – myslím tím pohyb souborů - má vymazaný, ale snad to půjde dostat z háděčka...“

„Manželka se zajímala o historii?“ optal se ajt'ák...

„No spíš jen něco pochytila.“

„Jedu tady po souborech“ povídá si spíš pro sebe ajt'ák - koukám fotky, recepty... nějaký kopie žádostí a reklamací - a hele, historie – hrady, zámky a v tom soubor, co nejde rozkliknout! Má to zaheslovaný!“

„Teď Tome bys nám pomohl, kdyby ses pokusil poškádlit šedou kůru mozkovou a tipnout si, z jakého okruhu by tvá žena ta hesla vybírala!“

„Je mi to jasné Milane, možná bych okruh věděl, ale i tam je možnost!“

„Jak se jmenuje ten soubor?“ Zeptal se Tomáš, přičemž se díval jakoby nikam, ale napjatě čekal na odpověď.

„Smiřičtí“ odpověděl ajťák.

„Říká ti to něco?“ Nedočkavě se zeptal Milan.
Tomáš se zamyslel a vzpomněl si na setkání u Karlova mostu... takovou tou osudovostí... odpověděla přece na otázku, co ji na Smiřických zaujalo!

„Zkuste Kateřina! Jen tak cvičně!“

„Nic“

„Nebo Jaroslav!“

„Nic“

„Když nic – tak nic - tak zkuste Salomena... když osudovost, tak snad ona, uvažoval.

„Zdá se, že jo, ale ještě něco asi k tomu!“

„Třeba i číslice?“ Zeptal se Tomáš.

„No jo!“ zamyšleně pronesl ajťák.

„Zkuste jedna, šest, pět a čtyři, nebo 3.“

„Trojka ne, zkusím čtyřku – jó, je to tady!!!“

„Tak to máme, ale asi jen jednu část!

Je tu historie rodu a na závěr shrnutí... ještě chvíličku...

„To teda jó, vyhrkl ajťák – je to tady! Ale na žádnou špionáž to nevypadá – buď něco okopčila, nebo začala – ne to není historie – píše sama beletrii o tehdejší době!“

„To sme to vymňoukli!“ Zaúpěl.

„To už je jedno, aspoň budeme mít jistotu;“ obrátil se Milan na ajťáka „projed' to Dane ještě jednou“ a když tam nic nebude, projed' i ty „flešky“ a ještě, jestli na disku něco nezůstalo!“ nařídil Milan a uvažoval nahlas: „To mně teda nejde do hlavy, ledaže by... třeba se nechce svou ještě nehotovou prvotinou ztrapnit – nebo odvádí pozornost; ale

„jí něco jen tak neotřese... třeba tam bylo něco před tímhle!“ Něco z ministerstva, nebo tam byly jen nějaké milostné maily?!”

„To podivné skrývání... přece nebude skrývat nějakou novelu - před tebou Tome, nebo před břídilovými, jací se nám představili u cukrárny!

Proč ti břídilové? Stojí za tím někdo fikanější a nechce si sám pálit prsty? Když fikanější, proč by platil tyhle neumětely?“

„Třeba Milane, aby nás odvedli od něčeho důležitějšího? Taky mě teď napadlo..., ale to je asi blbost...“

„Jen ji klidně řekni Tome!“

„Napadlo mě, co kdyby se ti břídilové cosi náhodou dověděli a chtěli to zpeněžit; něco, o čem zatím nevíme, než to bude v „těch správných rukou?“

„No to není až tak blbé, opravdu to klidně může být i pro odvedení pozornosti...“

„My,“ pokračoval Milan, „ještě všechno projdeme a pokud tam opravdu nic není, zítra ti to všechno vrátíme na původní místo.“

„Jó, to jsem ti chtěl ještě... ty štěnice jsme tam nechali, aby se tamti nevyplašili – a to si piš, že pokud bychom s tím hnuli, tak by se děly věci! A s pusou opatrně!“

Rozloučili se a Tomáš měl cestou námět k přemýšlení.

Z agentury BBP21 odešel hladový a tak akorát, aby si vyzvedl synka z mateřské školky.

S Lenkou se zatím ničeho nedobral; zato u Milana si byl skoro jistý, že jeho agentura úzce spolupracuje s různými službami. Včetně zpravodajských; jestli třeba není jen filiálkou nějaké z nich...

Třeba té státní, která, když by se mohla zkompromitovat, nebo z nalezeného kompromituje jiné... využije těhle... třeba, kdo ví?

Zbytek dne proběhl v pohodě; Lenka zavolala, že v pořádku dorazila, Tomáš něco pro sebe a synka uvařil k večeři a klučina se následující den ocitl v náručí babičky Hromádkové.

Tu přece jenom trochu mrzelo, že svému synovi možná řekla v tom vzteku zbytečně mnoho. Už si jednou Lenku vzal; ale co bylo, to bylo. Vrátit se to nedá, tak už žádné výčitky...

Konečně si může máma se synem v klidu pohovořit! A ještě omrknout vše, co bude potřebovat k vedení domácnosti.

#

Následující den volal Milan Tomášovi do práce, že by rád uvedl vše do pořádku. „Stačí tak půl hodinka.“

„Budu doma o půl čtvrté a matce sdělím, že jste opraváři!“

„Opraváři“ vše zvládli o pět minut dříve, než sliboval jejich šéf. Štěnice prý tam zatím nechají, protože jen tak je nějaká šance zjistit, kde je tam umístil.

„Abych nezapomněl Tomáši, můžeš zítra přijít k nám do kanceláře? Chce s tebou hovořit jeden polda.“

„Tys jim to...“

„Nic jsem jim...oni sami cosi zjistili a věděli – nikoli ode mne, o našich schůzkách – nemyslím čtvrtčních. (O tom, že počítač i flešky na čas změnily ajťáka, se Milan jaksi zapomněl zmínit.)

Tak zase o půl čtvrté?“

„No tak jo,“ znechuceně odpověděl Tomáš.“

Ve smluvený čas byl Tomáš uveden do odlehle, odhlučněné místnosti, se samostatným vchodem, kde již seděl u kávy a pokuřoval muž, - asi něco přes čtyřicítku.

Na jménu nezáleží – sice se představil, ukázal průkaz, na kterém byl dobře vidět státní znak a PČR, ale příjmení, jméno, to měl zakryté prsty. Nakonec, kdo ví, kolik dalších příjmeních má v záloze!

Záhy měl kávu před sebou i Tomáš...

„Děkuji vám pane doktore, že jste se zachoval, tak jak jste se zachoval,“ pravil muž a zapálil si další cigaretu. „Je vidět, že máte zájem pomoci našemu státu.“

Udělal krátkou pomlku, vypustil kouř a pokračoval: „Přejdeme asi hned k podstatnému.

Chápete, že vám úplně vše říct nemohu, ale pokusím se vám předložit obraz, nebo alespoň sestřih toho, co všechno se kolem vás dělo.“

„Vaše paní se rozvedla s manželem (Bubeníčkem) oficiálně proto, že si přestali rozumět a nemohli mít děti.

Neplodnost byla na jeho straně, navíc úředně stvrzená, proto se rozvodové řízení neprotahovalo.

Ve skutečnosti měl Bubeníček, jinak bývalý kriminalista, docela zajímavé plány, některé postupně realizoval.

„Když se dostal do civilu, začal podnikat a byl též konkurzním správcem. Podobně jako většina z propuštěných policistů, kteří nemají zákaz podnikání v tomto oboru.

Pak začal kšeftovat s běžnými zdravotnickými potřebami – až skončil u drahých zdravotnických přístrojů.“

Do jedné země Beneluxu stačil ulít šedesát milionů; ano, v naší měně, na což mu manželka – zatím nevíme jak, přišla.

A to ještě před rozvodem, na který v té době Bubeníček velmi spěchal.

Ona Cvrčková si tedy - též v Beneluxu - zřídila konto, na které ji manžel poslal něco kolem osmi milionů; musel, protože toho na něho moc věděla a také mu pomáhala v jeho činnosti. A ta nebyla jen podnikatelská.“

„Zatím nevíme přesně kdy, ale víme, že do svých aktivit zatáhl i manželku; a pak na jejím kontě přibyly další miliony. A bylo jich nejméně pět.“

„A že jste pane ji – nebo oba...“

„Víte doktore, ono tohle řemeslo není jako chytat zloděje aut, nebo vykradače skladů! V tomhle je to všechno i o určitých nuancích.“

„Ano, ale stejně; jak tedy s tím škrálopem, může manželka pracovat na ministerstvu a ještě k tomu mít na starosti tak společensky důležitou agendu, to mi vysvětlíte a pak už vás snad nebudu přerušovat.“

„Jako právník znáte určitě dobře zákoník práce; jak tohle všechno můžeme dokladovat?“

„Pane, ale je tam taky něco o ztrátě důvěry.“

„Tak vám to řeknu tedy naplacato: když bychom to chtěli nějak otevřít a pak dokázat, asi by se zjistilo, z jakých zdrojů to máme...“

„No a - jinak klidně přerušujte; pokud to bude k věci, nebo vám na to budu moci odpovědět – chápejte, někdy prostě odpovědět nelze.“

„Už vás pane poslouchám.“

„Asi vás bude zajímat, proč si vybrala vás.“

„To focení byl od ní asi dobrý kousek, že pane?“

Chlapík se trochu nechápavě podíval po Tomášovi, kterému ten pohled neunikl...ba co víc, už věděl, že zase tak všechno ten pak Očko neví.

„Ona vás měla v merku – už od toho kurzu a pak se do vás skutečně zamilovala... jenže z kurzu musela odjet na jinou akci; soukromo - podnikatelskou!“

„Takže ne na pohřeb rodinného příslušníka – strýčka, nebo koho?“

„Určitě ne, ale něco vám přece říct musela. Já vám to takhle sáhodlouze vyprávím, protože ona se s Bubeníčkem rozešla jenom na oko a scházela se s ním i v době, kdy už jste žili spolu.“

Tomáš na chvíli zkoprněl... jako školák, co rozbil kamenem okno v ředitelně. Ale jen na mžik - co když ale ten chlap jen blafuje?

Onen chlapík si ho pozorně prohlížel a poté řekl: „Vy jste měl být do něčeho také zatažen, ale nevíme, proč z toho nakonec sešlo...“

„Dobře sešlo, ale proč jsem byl sledovaný a proč i napadený nějakými...“

„Do vašeho bytu se nedá jen tak dostat a jistá – dříve dobrá, nyní dosti sešlá agentura – která mimochodem jeden čas patřila Bubeníčkově, se snažila získat vaše klíče. Proto vás napadli!“

??

„Vím, že je těžké se v tom vyznat, ale ještě jedno: Máme podezření, že šlo a stále jde také o vašeho syna. Vaše paní si ho nemohla vzít na školení...“

„Takže - má snad být unesen?“

„Možná – víte, něco vám ještě musím říct. Nedávno tu byl Bubeníček – inkognito; v době volného pohybu po Evropě, to není žádný problém že ano... my jsme to zjistili tak nějak ex post.“

„Domlouvali se na něčem s vaší paní – a mělo to snad být o cestě mimo Evropu – cosi o daňovém ráji...“

„To chcete říct...?“

„Jenom to, že byste si měl Tomáše rádně hlídat! Manželka na něm lpí a Bubeníčkově by synek možná taky přišel vhod!“

„To není možné!“

„Ale je doktore!“

„Vy tedy víte...?!“

„Všechno ne, to jen Pán Bůh, ale opravdu toho víme dost! Ale víme, že dnes má vaše manželka s Bubeníčkem schůzku!“

„Tohle myslíte, že vám uvěřím pane?“

„A co ty štěnice?“

„O těch nic nevím, to asi nějaká agentura!“

„Ale jak si oni mohli sehnat klíče... když jak jste tvrdil, byt je skoro nedostupný?“

„Třeba manželce v práci sáhl někdo do kabelky, nevím!“

„A ještě něco doktore! Tadyhle mně prosím podepište, že budete držet jazyk za zuby a pokud ne, vystavujete se trestnímu stíhání!“

„Na to nemáte právo pane...pane...!“

„No když ne, tak pak se nedivte, až budete třeba stíhán pro spolupachatelství; těžko prokážete, že jste nevěděl o tom, že informace z manželčina notebooku se dostávaly do nepovolaných rukou a škoda, vzniklá státu, se dá vyčíslit na x milionů... jednou tu je vážné podezření a myslíte, že vás někdo zaměstná v takové funkci, v jaké jste dnes?“

„To je zajímavé! V domácím notebooku se nic nenašlo a pracovní má s sebou, jak můžete tvrdit, že se něčeho dopustila?“

„Tak co, budete rozumný, nebo si budete hrát na hrdinu? Když vše podepíšete, včetně toho, že nás – tedy mě přímo, budete informovat o všem, co nás bude zajímat. Pak lze ledacos zařídit; třeba práci za dvojnásobek vašeho nynějšího platu! A taky byste tím vlastně podepsal i ochranu vašeho Tomáše!“

„Ale vy jste mně neodpověděl na otázku! Kde máte doklady o její trestné činnosti? Až mi je ukážete, můžeme se bavit o nějaké spolupráci, protože nechci, aby o tom, co má být utajeno, si špitali vrabci na střeše – ať už v Paříži, nebo v Moskvě!“

„Do - řekněme čtrnácti dnů, jsme schopni vám tyto doklady předložit!“

Tomáš věděl, že se musí přejít do ofenzívy, aby narušil momentální policajtovu převahu.

„To, že mě zpočátku chtěla využít, nebo zneužít, to je klidně možné, ale jak vidíte, k ničemu takovému nedošlo, takže otazník?“

Se svým bývalým se sejít mohla, ona spolupracovala na jeho obchodech a klidně to mohlo s tím souviset.“

„Vím, že si můžete sehnat, nebo třeba vyrobit nějaké dokumenty, ale pokud by tohle všechno byla pravda, kdybyste si byl skutečně jistý, tak byste o tom předložil důkaz už nyní a měl byste mě na lopatě!“

„Takto vám děkuji za vaše informace, ale když už žijeme ve svobodném státě, tak já se svobodně rozhoduji, že nikomu nic nebudu podepisovat a mějte se tady hezky.“

Prudce vstal, rychle prošel dvěma kanceláři, ale narazil na zavřené mříže.

„Pustě ho!“ Slyšel Milanův hlas. Mřížové dveře se otevřely, on rázně vykročil k autu, postupně ztrácel rychlost a nakonec se šoural jako spráskaný.

Nastartoval a pustil si rádio, rozjel se... a hned musel zastavit.

V rozhlasě hlásili: Policie pátrá po tříletém Tomáši Hromádkovi z Prahy Modřan, který se ztratil babičce na vycházce v Modřanské rokli... chlapec je ... vysoký... na sobě má...

Chtěl zajet domů, ale napadlo ho, že matka bude asi na místním oddělení policie.

Nejdříve ale zavolal své ženě. Hovořila s ním normálně; prý jsou na exkurzi v nějaké polské elektrárně. Ptala se, jak se všichni mají a jestli se malému nestýská... ať ho pozdravuje...

Dostala uklidňující odpověď a tím rozhovor skončil.

Pak teprve zajel na policii pro matku. Tam mu sdělili, že se nachází v Thomayerově nemocnici.

Zajel tam.

K ní ale nemohl; prý ať nemá obavy, není ohrožena na životě, její stav je stabilizován. Byla nalezena v Modřanské rokli v bezvědomí; k plnému vědomí se probírala až v nemocnici. Záhy se ptala po vnoučkovi. Pak se do akce pustila policie.

„Snad vám budeme moci říci zítra; zavolejte si vrchní sestře, nebo ošetřujícímu lékaři.“

Zítra tu bude Dr. Zelený.“

Máma měla pravdu, říkal si, když odcházel z nemocnice. Šlápl jsem vedle; a teď to moje dítě?

Malého Tomáše naštěstí našli asi hodinu po nalezení babičky a táta si ho vyzvedl na tomtéž policejním pracovišti, kde hledal svou matku.

„Máte pane turistu! U Zbraslavi šel klidně podél řeky a sledoval cvrkot kolem sebe – sám víte, cyklisté, kolečkoví bruslaři, randící páry. A kluk se svačinou v ruce si to štrádoval, kam ho nohy nesly.“

Doma zjistil, že štěnice zůstaly na svých místech – rozmlátil je kladivem. Dlouho nic nenásledovalo.

#

„Jen jsem si Tomáši odskočila za keřík, to víš - stará bába už nemá držení jako mladice – a to jsem ho pořád viděla – a najednou... už si na nic víc nevzpomínám... ani nevím, jak ho trvalo, než jsem se probrala...“

„Já ti mamí nic nezazlívám, stalo se, odstát už se to nemůže. Tomáš je ve školce, já se o něho postarám a ty, až tě pustí, půjdeš k nám!“

První návštěva byla ve znamení šťastného setkání, žádné záležitosti se neřešily. Zato s Lenkou je k řešení celá halda otazníků.

Alespoň že jsem uklidnil mámu, co bude teď, ukáže čas.

Večer zjistil, že má dva nepřijaté hovory; od Milana.

Zhluboka se nadechl a jen tak pro sebe si polohlasitě posteskl – jo Milánku, seš stejnej hajzl jako všichni ti, se kterými spolupracuješ!

Poté, co uspal synka, Milanovi zavolal. Jeho obhajobu nevnímal; silnými výrazy na jeho adresu nešetřil...

„Já vím, že seš Tome nasranej, ale v tomhle já nejedu; víš co, probereme to. Ještě máš ty tři kámoše u sebe?“

?? „No... jo, už...“ svitlo Tomovi – „ty už jsem vypakoval!“

„Hele, tak kolem půl třetí U školy, teď už klidně můžeme!“

„Já už na ty všechny kecy seru; já už si poradím sám, abych se díky těm všem šmejdům nedostal zase do průseru... víš co, nech si vo mně zdát!“ A ukončil hovor.

Milan volal obratem, Tomáš ho nechal vyzvánět – napoprvé, i napodruhé.

Sebral se, šel se dát do pořádku – na večeri ani nepomyslel.

Když se už chystal do postele, někdo zvonil od vchodu!

Asi Milan, nedá mně pokoj ani v noci! Nu co, asi jsem to v tom telefonu přehnal – ale když za mnou domů...

„Hele Tomáši, známe se řadu let“ začal Milan, když Tomáš neochotně, v županu otevíral domovní dveře.

„Tak pojd' dál, dyž už seš tady“ nepřiliš vřele ho zval do bytu. „Kluk už spí...“ jakoby nikam pronesl polohlasitě.

„Někde se usad', počítám, že seš tu autem, tak co si teda dáš?“

„Máš tu vajíčka?“ Když Tomáš přikývl, „tak mi je prosím tě udělej smažený - třeba na másle a skývu chleba.“

„Na cibulce vid' - a k pití, co chceš?“

„Vím, žes kdysi míval nealko...“

„Jo, hned to bude, jestli chceš, pojd' zatím do kuchyně.“

Tomáš dělal kuchaře i číšníka, zatím co Milan popíjel nealko a povídal.

„Vím, že to není omluva, ale ani já netuším, nebo spíš tápu, o co vlastně jde. Tím chlápkem, co s tebou mluvil, jsem byl požádán, zda bych neposkytl prostor a musel jsem se zaručit, že to bude bez odposlechu.

Jasně, spolupracujeme, to jinak nejde; ale teď mně to připadá, že „státní služba“ bojuje se dvěma soukromými firmami – teď už možná se třemi.

Nevím co chce ta bejvalá Bubeníčková agentura, ani ta druhá...

Hele, řeknu ti to rovnou.

Nevím, co jste si s tamtím říkali – akorát mě vynadal, že jsem tě pustil. Jo, známe se, ale u nich nějaké jméno sem, nějaké tam – ksicht znám, průkaz má, ale nic o něm nevím. Mně se představil jako Zikmund.“

„Je možné, že Bubeníček měl jako policajt nějaký průser, nebo naopak cosi dělal s požehnáním své vrchnosti – možné je i oboje...pak to nevyšlo, byl obětován, nevím. Zatáhl do toho zřejmě i Lenku; třeba - aniž by o něčem věděla – no nediv se! Nebo s tím souhlasila...“

A teď všichni něco hledají.“

„Já ti teda řeknu, co chtěl ten otrapa – donutit mně ke spolupráci!“ A všechno, tak, jak se událo, řekl Milanovi.

„Podívej Tome, to, na čem Lenka pracuje, by určitě někoho zajímalo; asi všechny zúčastněné strany, ale koho nejvíc?“

„No přece Rusy, to je jasné Milane!“

„Tvoje Lenka sice dělá ekonomické rozbory, ale pro ně jsou důležitější politické záměry a technické požadavky a apod., ekonomické rozvahy samozřejmě taky, ale určitě ne na prvním místě.

Když to schválí politici, tak už je jedno, jestli to bude stát o 10, nebo 30 miliard víc, to už nehraje roli. Tam je hlavní pole působnosti a zájmů!

A v tom by nějak mohl lítat třeba její bejvalej.“

„Do kdy Milane dělal u policie a odkdy začal kšeftovat se zdravotnickým vybavením? Ty jeho aktivity tuším nebyly jenom u nás; byly i v sousedních státech, nebo ne?“

„Odcházel nějak kolem rozvodu, jakmile se uzdravil z té havárky; podnikat začal záhy po uzdravení - a po tom rozvodu...“

„Jako zdroj příjmů a podílů – to je nabíledni, - to byly kšefty jak Brno. Určitě v tom lítalo víc lidí a teď maj strach. Ať už to je to správcování, tedy spíš vykrádání zkrachovalejch fabrik pod státní záštitou - na tom se napakoval každej, nebo zdravotnictví. To si teď vzal na paškál Nejvyšší kontrolní úřad a židle začínaj bejt vratký...navíc, ono ani to správcování není promlčený!

A k tomu - docela bych se vsadil, že tam budou i nějaký padělky z Číny...“

„Jez, ať ti to nevystydne a dobrou chuť!“

„Díky Tome – a ještě něco, ty prachy by Lenka na Bubeníčkoví nevymámila jen tak, že na něj něco ví; on není žádněj trouba – navíc žije a sídlo firmy má teď mimo republiku! Když bude chtít, tak třeba zmizí za Koženým a určitě nemá peníze jenom někde v Lucembursku!“

„Co vím, Bubeníček měl z podnikání prachů dost...možná jeden čas se nedařilo, ale hlavu má dobrou, tak se z toho brzo vylízal. Akorát, že po tý dopravní nehodě ...jaksi – no má to akorát na čůrání.

Ve prospěch Lenky svědčí, že vo těch Bubeníčkovějch trablech ti vůbec nic neřekla! Nebo něco někdy alespoň naznačila? Ale to bys mně snad řekl, když ne dřív, tak alespoň během tý naší společný akce!?“

„Ne, nikdy nic ani nenaznačila! Ale proč Milane, když má Lenka tolik peněz...sice venku ...ale proč se se mnou dohaduje kvůli spolumajitelství – kvůli nějaký nemovitosti, která je v poměru k jejímu kontu – úplný prd?!“

„Může to být proto, že...no...“

Hele, ona nikdy nežila na velké noze! A – kupodivu jí stačí solidní standard – spíš si užít, něco poznat – dokládá to i tvoje vyprávění.

Představ si, kdyby to prosáklo, že má ty peníze! Celá rodina by ji škubala jako slepici – a živit takovou rodinku a...já jiný vysvětlení nemám.

A taky neví, jak bys reagoval...

To, že s tebou žije pár let, ještě v těchto záležitostech nehraje velkou roli!

A její vlastní rodina? Vejžirkové, kterým byla dobrá, když k nim od ní tekly peníze a pak ani nejsou schopni ji pohlídat dítě...

My pořád vycházíme z toho, že ona něco...ale myslím, že Bubeníček někomu tady hodně leží v žaludku a do toho se zamíchá něco zpackaného od kolegů z agentur a je z toho guláš...

Já se na Tebe Tome nezlobím, bejt na tvém místě, asi už by ve mně taky chytly saze!“

„Ne, fakt mně nesedí, že by Bubeníčka vydírala. Já vím, lidi jsou schopni někoho majznout kvůli dvěma stovkám, jenže ona je to liška...a nedělá neuvážené kroky.“

Oni se Tomáši prostě dělali.

Tebe do toho chtěli zatáhnout, právník se hodí, ale třeba...najednou po těch zakázkách jde stát...co dělat? Přerušit to!“

Tomáš se Milanovi omluvil za ten svůj zvířecí atlas, kterým ho častoval. Byl si vědom, že splepený hrnec už tak nedrží; jo, dají se zase dohromady, ale nějaký čas to potrvá.

#

Na druhou návštěvu marodící babičky už přišli všichni tři; Lenka se na Malostranském náměstí objevila v nečekané pohodě.

Přivítání s malým Tomášem bylo, jakoby se neviděli měsíce a i s velkým Tomem si padli do náručí.

Cestou začal synek žvatlat něco o policajtech, o tom, jak ho přivezli „tam co oni pracujou“ a pak ho předali tátovi...

Takže nezbylo, než ve stručnosti mamince vysvětlit, co se přihodilo v Modřanské rokli.

Očekával výčitky – a ty se kupodivu sevrkly jen na konstatování, že když na pár dnů vytáhne paty z domu, tak se dějou věci...

Doma Tomáš nenašel vhodnou legendu, proto raději ve stručnosti popsal celý sled událostí, včetně prohlídky bytu i notebooku. Samozřejmě vynechal, že akci inicioval a vynechal i Milanovu aktivní účast.

„Všechno bylo v policejní režii. Dobrovolně jsem věci vydal – já nevěděl co se děje a co to udělá, když se šprajcnu.“

Dodal, že by si přece jenom všechno měli říct i z vlastních pohledů na věc, než jen popisně konstatovat děj.

Lenka souhlasila. Vyměnila si jen oblečení a jeli za matkou.

V autě potom bylo ticho až k nemocnici. Než zaparkovali, Lenka se usmála a pravila: „Určitě jsme si řadu věcí měli říct hned, tak to snad napravíme večer.“

Víc jak hodinu si povídali s matkou, které bylo lékařem přislíbeno, že během dvou dnů ji propustí.

Kupodivu se Lenka s tchyní bavily, jako máma s dcerou; jakoby nebyly žádné třecí plochy. Tomáš se nestačil divit – a docela se těšil na večer, kdy se snad dozví příčiny téhle změny.

#

Příprava byla větší, než Tomáš čekal. Večeře - stůl plný dobrot, jako na feudální svatbě.

„Ty ses Tomáši nějak vyjádřil, teď je řada na mně!“

„S Láďou – tedy Bubeníčkem, jsem se seznámila na plese; láska na první pohled. Že je policajtem jsem se dověděla až po prvním rande.

Tři a půl roku pak trvalo manželství. Tři roky byly báječné, se vším všudy. Pak přišla ta havárka.

Když se z toho dostal, všechno fungovalo, jen ne to, na co jsou mužští choulostiví, když nefunguje. Dobře, časem to naskočí, říkala jsem si – ale nenaskočilo!“

„S rozvodem přišel on; že pokud by nám bylo šedesát, tak už by to skoro mohlo být jedno – i když dnes už neplatí, co před čtyřiceti léty, dnes se prodlužují s věkem i radovánky... ale v šedesáti už by to nebyl takový problém...“

Ale řekli jsme si, že budeme dál přátelé a je pravda, že po asi půl, nebo tři čtvrtě roce po rozvodu jsem mu s jeho kšefty pomáhala, spíš jen jako účetní.

Nejdříve měl tu agenturu, pak k tomu přibrali s kamarádem ze střední školy a pozdějším lékařem, ta zdravotnická zařízení a nakonec, když to začalo vynášet, tak tu agenturu prodal, začal dělat konkurzního správce...“

„A v té době se na mně nalepil ten policajt, co otravoval i tebe.

Týden, dva jsem to před Láďou tajila; on asi něco tušil, tak jsem mu to raději všechno řekla.

Pak si to ti dva – Láďa a ten otrapa nějak vyříkali – spíš bych řekla, že dost natvrdo. Asi měli spolu něco nevyřízeného z minula.

Otrapa přestal a Láďa začal mít úspěch v podnikání. Kšeft šel jak po másle.

Pak ale byly problémy s placením; Láďa dodal, ale penízky nikde, nebo chodily po malých částkách jako splátky – a on musel i investovat. A jeho společník to vzdal. Takže ho musel ještě vyplácet.

A najednou byl Láďa na dně. Dělal jsem mu účetní, tak to vím.

Je fakt, že v tom byly i padělký z Číny, což ten hajzlík vyčmúchal a poslal na Láďu kontrolu.

Proto Láďa měl konto v Lucembursku a taky v Monaku, kam převedl i firmu; a vyrovnal mně dluh za nevyplacené mzdy. To vyrovnání bylo až asi před rokem. Kolik let jsem na to čekala! Proto jsem byla nevrlá kvůli majetku...

Jinak už to není zajímavé – jasně, s Láďou jsme se stýkali, ale pracovně.

Ten hajzlík od očkařů blafoval při rozhovoru s tebou, i se mnou.“

?? „Ty ho znáš?“

„Jo, nalepil se na mně; a nedávno mně řekl, že máš milenku, dokonce ji jmenoval; a asi není moc chytrý, protože mně tvrdil, že máš ulitý peníze, se kterejma chceš pláchnout, i s klukem. Podobně, jak to říkal tobě.

Nemám žádné miliony, ale jen jeden a osm set tisíc, za to účtování a kolik má Láďa, to nevím - a je mně to docela jedno.

Odkud se Láďa dověděl, co se v mé nepřítomnosti děje, mně pochopitelně neřekl, když jsme to probírali v Luhačovicích, kam se za mnou stavil při cestě ze Slovenska. Tam řešil ještě nějaké nedoplatky.“

„A ta fotka? To byla ty můj plyšáček opravdu náhoda!“

„Dobře si pamatuji na školení – tam jsem tě chtěla sbalit, ale musela jsem Láďovi – v té době už jen kamarádovi a mému zaměstnavateli, připravit papíry na kontrolu, kterou na něho poslal ten hajzlík.“

Když jsem se s tebou sešla před tím obrazem, nebyl čas – z dnešního pohledu by byl, protože jsem se s tím hajzlem jen zahazovala – on si sjednal v těch prostorách se mnou schůzku.

Vyhrožoval, že mně i Láďu zničí, pokud... prostě věděl o těch padělcích a chtěl prachy...

Lád'a pak převedl firmu a sem legálně dojíždí; to, co ti napovídal ten otrapa, že sem jezdí inkognito, není žádná pravda.

Faktem je, že jak v Lucembursku vybral peníze, mně vyplatil, něco investoval a zbytek převedl jinam. Část asi ještě do Monaka, ale to je jen domněnka.

Asi si ten otrapa - a ještě někdo další myslí, že je u nás cosi ukryto...

Co já vím? Obchodní vztahy, účetnictví, nebo dokonce peníze? Nevím...

Lucembursko se stalo rájem pro „odkloněné peníze“, sám víš, že nakonec prolomilo mlčení, diskrétnost a tak se pan někdo asi dostal k informaci, že z Lucemburska peníze zmizely a nevěděli, kde jsou...“

„Moje domněnka je, že tohle se rozjelo naplno poté, co dlouhodobě nemohou dopadnout osobu, která z ministerstva vynáší informace; s tím souhlasí i Lád'a.

Nejvíc se bojí Číny; nakonec i Ruska. Oba státy se politicky sblížily...

A Lád'a má – především v Rusku - hodně známých...

Ale proč jsi teď v hledáčku těch policejních služeb, to tedy nevím!“

„Ale to mně neladí s postupem toho strejce, kterej mi nabízel spolupráci?!“

„A kterému jsi slíbil, že budeš mlčet...“

„To je sice pravda, ale hrál na mě levotu, tak mě z toho svědomí netíží... ale řekni mi, co jsi měla zaheslované v počítači?“

Pravdu jí neřekl, že to spískal sám; zopakoval jí, že počítač vydal dobrovolně a nečekal na institucionální souhlas s policejní prohlídkou, což asi měl, ale tehdy se bál, že by tím jen zhoršil situaci.

Šibalsky, tak jako u Karlova mostu, se na něho podívala: „Ale plyšáku, dala jsem se na spisování – jsou – tedy spíš byly to úvahy na téma Smiřičtí – trochu jsem polemizovala s autory, kteří se tímhle rodem zaobírali – včetně tebe. A dílo amatéra se musí chránit před posměchem!“

Oba se začali smát – to si teda ten očkařský ajťák dal, než se propracoval hesly a pak tohle!

„To se ti holka povedlo!“

„A ještě mně řekni Leni – tys v těchhle věcech nikdy nic proti ničemu nepodnikala?“
??

„No třeba...“

„Tomáši ano – ty padělky, jo – ale to už...to už dnes jsou oprýskané mašiny, spotřební materiál neexistuje...to už mě...nám, nikdo nedokáže! To by museli mít seznam odběratelů...a ten má Láďa. Mimo republiku.“

„Takže oni šli...“

„Každý po něčem jiném: „Ty amatéry, co si přečetli profesionální příručky kdosi nastrčil, aby čeřili vodu, a oni asi se navnadili čímsi na očekávání nějakých drobků ze stolu a náš „společný“ policajt naletěl na návnadu...“

„Tuším správně, že Láďovu...a pak i na notebook a příslušenství?“

„Tušíš správně.“

„A Milan v tom lítal jako vítr v bedně – je to diplomat a chtěl vyjít se všemi...“

„To ano, ale“ přerušila Tomášův tok myšlenek – „BBP21 je jen takovou prodlouženou rukou těch...ale Milan proti nám nešel, to mně Láďa několikrát zdůraznil.“

„Dobře, vrátili, co si půjčili, ale já už na tom dělat nebudu a budu ráda, až to bude z baráku; určitě tam něco dali – štěnice, ploštice, nebo jinou havěť, já mám všechno v tomhle“ – vytáhla cigaretu, zapálila si ji zajímavě zdobeným zapalovačem. Vyfoukla kouř a rozdělala spodek zapalovače, z něhož vykoukla část „flešky“. 20 GB Tome! Tam mám všechno, i ta svá povídání! Zítřej koupíme nový notebook, jseš pro?“

„A tenhle vymažu a klidně ho dej i s fleškama třeba do školky, co chodí Tomášek.“

„Ty ses ale změnila!“

„Víš – na ledacos jsem postupně přišla; za pomoci jedné psycholožky – terapeutky. Byla jsem s ní na pokoji. Žel, k něčemu jsem přišla až teď!
A k tomu ten hajzl – že prej mně zahejbáš – a já slepice jsem tomu věřila!
S mojí rodinou jsem tě pak zbytečně štvala – taky jsem všemu tomu snad i chtěla věřit, že...ale jen ze mě tahali peníze. Ať tak či tak, je to moje rodina a já s nimi styky nepřeruším; jezdit k nim budeme snad oba ne?“

„Kromě vlastní rodiny jsou to tví nejbližší – i když de facto já patřil tak trochu do rodiny už před svatbou!“

„Vím Tome, naše prabáby byly přece sestry! Ale ty nejseš zrzatej, ale spíš pomalu plešatej!? A my jsme plešatý chlapi v rodině neměli; tak jednoho konečně budeme mít!“

Během půl roku, po ukončení hlavního úkolu, nikoli ze své vůle, přestala být Lenka vedoucí oddělení a měsíc nato Tomáš raději odešel z banky. Poté, co kolem něho bylo čím dál tím víc dusněji.

Oba našli uplatnění ve firmě LENTO s.r.o. „Vše pro lékaře i pacienty!“ (LENka+ TOMáš), (nebo dle hudebního „ZVOLNA?“) Tenhle detail se objasnit nepodařilo, což nic nemění na faktu, že se jedná o obchodní název pro Česko, jinak je ale součástí Bubeníčkovy rozsáhlé firmy.

Finančně si polepšili, a větší pohoda je k nezaplacení,

Abych nezapomněl...domácnost jim vede Tomášova matka.

„OBČAS JSOU VĚCI JINAK, NEŽ SE JEVÍ; DOKONCE MOŽNÁ, ŽE JEŠTĚ JINAK, NEŽ JEN JINAK.“